

Arrest

nr. 145 372 van 12 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 13 maart 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 april 2009 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 17 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) een beslissing

waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.04.2009 en op datum van 02.12.2008 met actualisaties op 27.04.2011 en 18.07.2011 werd ingediend door :
A.M. (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legt twee arbeidscontracten voor. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 28.04.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 20.09.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Het feit dat betrokkene Nederlandse taallessen heeft gevolgd, dat hij arbeidscontracten en getuigenverklaringen voorlegt en dat zijn banden, bindingen en contacten in België zouden gevestigd zijn, is lovenswaardig doch hij toont niet concreet aan waarom deze elementen een grond zouden vormen om een verblijfsrecht te verkrijgen. Het feit geïntegreerd te zijn volstaat niet om een verblijfsrecht te verkrijgen aangezien zijn integratie en opgebouwde banden in België geenszins opwegen tegen de relaties en banden die betrokkene heeft in het land.

Betrokkene beweert dat hij volledig ontheemd en ontvreemd zou zijn van zijn land van herkomst nadat hij Pakistan sinds 2003 verlaten zou hebben. Het is betrokkenes persoonlijke keuze geweest om illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere banden/contacten meer te onderhouden met zijn land van herkomst. Bijgevolg kan het argument dat betrokkene volledig ontheemd en ontvreemd zou zijn van zijn land van herkomst, niet aanvaard worden als grond tot regularisatie.

Wat betreft het argument dat een terugkeer financieel onhaalbaar zou zijn voor betrokkene; betrokkene kan bij een vrijwillige terugkeer naar Pakistan beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). Deze organisatie kan hem financieel helpen voor zijn terugreis en voor zijn reïntegratie in zijn land van herkomst. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat een terugkeer financieel onhaalbaar zou zijn voor betrokkene niet aanvaard worden als een grond tot regularisatie.

Wat betreft het feit dat er een grote rechtsonzekerheid en willekeur zou zijn in Pakistan, dat de burgerlijke rechten en vrijheden onbestaande zouden zijn, dat een terugkeer de fysieke integriteit van betrokkene in gevaar zou brengen wegens zijn afkomst uit Kashmir, en dat niemands leven er veilig zou zijn; betrokkene toont dit niet aan met bewijsstukken. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. De loutere vermelding dat er een grote rechtsonzekerheid en willekeur zou zijn in Pakistan, dat de burgerlijke rechten en vrijheden onbestaande zouden zijn, dat een terugkeer de fysieke integriteit van betrokkene in gevaar zou brengen wegens zijn afkomst uit Kashmir en dat niemands leven er veilig zou zijn, kan niet aanvaard worden als grond tot regularisatie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanmerking gekomen zou zijn met de gerechtelijke of politionele autoriteiten, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1 ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

1.3. Op 13 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van verzoeker eveneens een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - Model B

In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 17/02/2012, wordt aan A.M. (M) geboren te Kashmir (Pakistan), op 19/08/1977, van PAKISTAN nationaliteit, verblijvend: (...), het bevel gegeven om uiterlijk op 12 april 2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1),tenzij 'hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum".

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van een bestuurshandeling alsook de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Verzoeker licht zijn enig middel als volgt toe:

"De bestreden beslissing van 17.2.2012 is gebaseerd op de brief van het Vlaams Gewest d.d. 20.9.2011 waarbij meegedeeld werd dat de arbeidsvergunning aan de N.V. VERDROM geweigerd werd en de arbeidskaart geweigerd werd aan verzoeker. In dezelfde brief van 20 september 2011 wordt meegedeeld dat de werkgever tegen de weigeringsbeslissing beroep kan aantekenen, op straffe van nietigheid, binnen de maand na ontvangst van de brief van 20.9.2011.

Door de raadsman van N.V. VERDROM werd beroep aangetekend op 20.10.2011 tegen de weigeringsbeslissing van het Vlaams Gewest (Stuk 3). Op 28.10.2011 ontving de raadsman van N.V. VERDROM de ontvangstmelding van het aangetekende beroep bij de Vlaamse Overheid. In deze brief wordt meegedeeld dat de beroepsprocedure binnen drie maanden zal worden afgehandeld en dat het dossier dan overgemaakt zal worden aan de bevoegde Vlaamse minister. De raadsman van verzoeker heeft bij het opstellen van dit verzoekschrift in nietigverklaring en schorsing telefonisch contact opgenomen met de "Dienst Arbeidsmigratie en Uitzendkantoren" en er werd meegedeeld dat het advies einde maart aan de bevoegde Vlaamse minister werd verzonden en dat normaal gezien een beslissing mag verwacht worden binnen de 4 weken (Stuk 4). De motivering van de bestreden beslissing is dus

gebaseerd op een weigeringsbeslissing d.d. 20.9.2011 die tot op heden nog geen definitieve weigeringsbeslissing is. De bestreden beslissing is dan ook voorbarig genomen en de motivering van de bestreden beslissing is foutief. Verzoeker die afkomstig is uit Pakistan is sinds 2003 zijn thuisland ontvlucht en hij verblijft dus reeds gedurende 9 jaar in België. Dit verblijf in België verliep in precaire omstandigheden en verzoeker had de mogelijkheid om tijdens de regularisatiecampagne einde 2009 via een arbeidsovereenkomst een verblijf in België te bekomen. Het is duidelijk dat er voor wat betreft het beroep in verband met de weigering van de arbeidskaart in de loop van de eerstvolgende weken een beslissing door de minister zal genomen worden en aan verzoeker en aan N.V. VERDROM zal verzonden worden. Verzoeker vraagt dan ook om het bevel om het grondgebied te verlaten te schorsen tot op het ogenblik dat hieromtrent een definitieve beslissing door de bevoegde Vlaamse minister zal genomen worden. Een eventueel gedwongen terugkeer naar Pakistan zal het immers voor verzoeker onmogelijk maken om naar België terug te keren.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.5. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

2.6. Verzoeker betwist niet dat hij kennis had van het schrijven van de verwerende partij van 28 april 2011 en al evenmin van het feit dat de gevraagde arbeidskaart door het Vlaamse Gewest werd geweigerd. Zij verwijt de verwerende partij in essentie dat zij haar beslissing heeft genomen zonder het beroep af te wachten dat werd ingediend tegen de weigering van de arbeidskaart.

2.7. Echter, verzoeker wist, middels de brief van 28 april 2011, dat het al dan niet bekomen van een arbeidskaart van determinerend belang was voor het bekomen van zijn inschrijving in het vreemdelingenregister. In die omstandigheden kwam het hem dan ook toe om de verwerende partij ervan in kennis te stellen dat er een beroep zou zijn ingediend tegen de beslissing tot weigering van de arbeidskaart. Uit niets blijkt dat verzoeker het bestuur op de hoogte heeft gebracht van het beroep ingediend door zijn werkgever op 20 oktober 2011 tegen de weigeringsbeslissing van het Vlaams Gewest vooraleer het bestuur overging tot het nemen van de bestreden beslissing op 17 februari 2012, terwijl hij daartoe toch ruim de tijd had. Aan het bestuur kan niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met gegevens die haar bij het nemen van de bestreden beslissing niet gekend waren. Verzoeker legt de ontvangstmeldingsbrief van het beroep bij het Vlaams Gewest slechts voor bij zijn inleidend verzoekschrift voor de Raad, die echter zijn bevoegdheid zou overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.8. Daarenboven toont verzoeker zijn belang bij het middel niet aan. Immers moet erop worden gewezen dat met de beschikking van 17 maart 2015 houdende de oproeping van de partijen om te verschijnen op de zitting van 9 april 2015 aan verzoeker ook het volgende werd meegedeeld:

“Bovendien vraagt de Raad aan beide partijen om met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutwijziging”.

2.9. Ter zitting gevraagd naar de uitkomst van het beroep dat werd ingediend tegen de weigering van de arbeidskaart, stelde de raadsman van verzoeker daarover geen inlichtingen te hebben. Er liggen dus geen bewijskrachtige gegevens voor dat verzoekers beroep tegen de weigering van de arbeidskaart zou zijn ingewilligd en dat hij dus alsnog in het bezit zou zijn gesteld van de bedoelde arbeidskaart B. In die omstandigheden toont hij dan ook niet aan dat de verwerende partij, mocht zij het resultaat van het beroep hebben afgewacht, tot een andere beslissing zou zijn gekomen.

2.9. Het middel kan om de bovenstaande redenen dan ook niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS